

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce a): J. V.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škadrou
sídlem Jankovcova 1627/16a, 170 00 Praha 7

žalobce b): J. V.
bytem Y

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje,
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025,
č. j. 082210/2025/KUSK/OSŽSP/ZAV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. 082210/2025/KUSK/OSŽSP/ZAV, a rozhodnutí Městského úřadu Český Brod ze dne 29. 4. 2025, č. j. MUCB 24912/2025, se ruší v rozsahu, jimiž bylo rozhodnuto o vině a správním trestu žalobce a), a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. V rozsahu žaloby žalobce b) se žaloba zamítá.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 210 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Škadry, advokáta.
- IV. Ve vztahu mezi žalovaným a žalobcem b) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá přezkumem rozhodnutí o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu zákona č. 326/200 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), které správní orgány projednaly ve společném řízení vedeném proti dvěma řidičům, jejichž vozidla se střetla při dopravní nehodě. Oba zúčastnění řidiči nesouhlasí se svou odpovědností za vznik této nehody, a tedy ani s odpovědností za přestupek.
2. Průběh dopravní nehody byl zachycen na bezpečnostní kameru nedaleké podnikové provozovny, což byl v řízení před správními orgány stěžejní důkaz. Soud ve shodě se správními orgány vyhodnotil kamerový záznam jako klíčový důkaz, nicméně po jeho zhlédnutí dospěl částečně k odlišnému skutkovému závěru i právnímu hodnocení. Shodně se správními orgány shledal, že řidič vozidla odbočujícího vpravo provedl ještě před vlastním odbočením úhyb do levého odbočovacího pruhu a až teprve pak prudce odbočil vpravo, čímž uvedl v omyl a ohrozil řidiče vozidla právě projíždějícího pravým pruhem. Na rozdíl od správních orgánů však má soud za to, že kamerového záznamu není patrné, že by vozidlo odbočující vpravo dávalo znamení o směru jízdy vpravo, a tato skutečnost není zřejmá ani z jiných důkazů. Soud proto nemohl souhlasit se správními orgány, že by řidič vozidla projíždějícího pravým pruhem nereagoval na ukazatel změny směru jízdy vpravo, a tedy že by nesledoval situaci v provozu, jak mu bylo dáváno za vinu. Dle soudu naopak nic nenasevňuje tomu, že by řidič vozidla jedoucího v pravém pruhu mohl u vozidla jedoucího před ním předvídat náhlé odbočení vpravo. Tento řidič [žalobce a)] proto za přestupek neodpovídá.

Shrnutí průběhu správního řízení

3. Dne 22. 3. 2024 ve 13:14 hodin došlo na křižovatce silnic č. X a XX v obci T. k dopravní nehodě. Vozidlo Škoda Fabia reg. zn. X (dále „fabia“) řízené žalobcem b) se při odbočování vpravo při průjezdu pravým jízdním pruhem střetlo s vozidlem Škoda Kodiaq reg. zn. Y (dále „Kodiaq“) řízeným žalobcem a), která tímto pravým pruhem projíždělo. Povahou střetu byl náraz levé přední části Kodiaqu řízeného žalobcem a) do pravé boční části Fabie řízené žalobcem b), která byla odvržena do silničního příkopu po pravé straně silnice č. X, zatímco havarovaný Kodiaq zůstal stát šikmo přes silnici XX.

4. Dopravní policie při šetření nehody na místě ztotožnila oba žalobce jako řidiče a provedla u obou vyšetření na alkohol s negativním výsledkem. Dále na místě pořídila fotodokumentaci havarovaných vozidel včetně situačního nákresu o průběhu střetu. Policie rovněž zjistila, že průběh nehody byl zachycen na bezpečnostní kameru umístěnou na provozovně společnosti A. H., jejíž záznam si vyžádala.
5. Dopravní policie následně vyhodnotila, že oba žalobci jsou podezřelí z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Učinila proto oznámení o přestupku na Městský úřadu Český Brod (dále „MěÚ Č. Brod“).
6. MěÚ Č. Brod následně zahájil řízení o přestupku proti žalobci b). Shledal totiž, že žalobce b) ještě před odbočením doprava najel do odbočovacího pruhu vlevo, čímž uvedl žalobce a) v omyl a ten pokračoval v jízdě rovně v pravém pruhu, čímž došlo ke střetu. V tomto jednání spatřoval porušení povinnosti řidiče podle § 4 písm. a), § 11 odst. 1 a § 21 odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu, a tedy přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tento přestupek jej uznal vinným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024, č. j. MUCB 33746/2024, které však bylo na základě odvolání žalobce b) zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. 089743/2024/KUSK/MAU, neboť žalovaný shledal, že při provedení důkazu kamerovým záznamem měl být ze strany MěÚ Č. Brod zaprotokolováno, co vnímal svými smysly.
7. Pro vrácení věci k novému projednání MěÚ Č. Brod rozšířil řízení o přestupku též na žalobce a), ve vztahu k němuž shledal, že se nevěnoval plně řízení a nereagoval na ukazatel změny směru jízdy vpravo, které měl dávat žalobce b). V tomto jednání spatřoval porušení povinností řidiče podle § 4 písm. a), § 11 odst. 1 a § 21 odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu, a tedy přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Vůči žalobci b) ponechal obvinění v původním rozsahu. Vedl tedy společné přestupkové řízení ve vztahu k oběma žalobcům. V tomto společném řízení rozhodl meritorně rozhodnutím ze dne 29. 4. 2025, č. j. MUCB 24912/2025 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že
 - Žalobce a) byl shledán vinným tím, že dne 22. 3. 2024 ve 13:14 hodin na křižovatce silnice č. X a silnice č. XX v katastru obce T. se jako řidič Kodiaqu plně nevěnoval řízení vozidla a nesledoval situaci v provozu, neboť nereagoval na ukazatel změny směru jízdy vpravo, které dával žalobce b) jedoucí před ním ve Fabii, kterou předjížděl vpravo, následkem toho došlo ke středu obou vozidel a došlo na nich ke hmotné škodě,
 - tedy porušil povinnosti řidiče motorového vozidla vyplývající z § 5 odst. 1 písm. b) a § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu,
 - čímž spáchal z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč a dále paušální náhrada nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.
 - Žalobce b) byl shledán vinným tím, že dne 22. 3. 2024 ve 13:14 hodin na křižovatce silnice č. X a silnice č. XX v katastru obce T. jako řidič Fabie nejel při pravém okraji vozovky, a přestože chtěl odbočit doprava, tak si najel do odbočovacího pruhu vlevo, aniž by to bylo nutné k rozměrům vozidla, čímž

ohrozil a uvedl v omyl žalobce coby řidiče vozidla Kodiaqu, který jel za ním a následkem toho došlo ke středu obou vozidel a došlo na nich ke hmotné škodě,

- tedy porušil povinnosti řidiče motorového vozidla vyplývající z § 21 odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu,
- čímž spáchal z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč a dále paušální náhrada nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že MěÚ Č. Brod považoval za klíčový důkaz kamerový záznam získaný z provozovny A. H., z jehož obsahu dovodil podstatné skutkové okolnosti týkající se nehody. Podpůrně vyšel z dalších dokladů poskytnutých dopravní policií (fotografie z místa nehody, náčrtek průběhu nehody) a z opakovaných účastnických výsledků obou žalobců. Argumentaci žalobce b) poukazující na údajnou manipulaci s kamerovým záznamem odmítl jako nepodloženou. Stejně tak nesouhlasil s argumentací žalobce b) o mrtvém úhlu s poukazem na povinnost řidiče dbát zvýšené opatrnosti při jízdě z jednoho jízdního pruhu do druhého. Nicméně právě na základě účastnické výpovědi žalobce b) dovodil, že měl zapnutý ukazatel změny směru jízdy vpravo, což bylo základem úvahy pro odpovědnost na straně žalobce a), který nemohl předjíždět ve chvíli, kdy vozidlo před ním měnilo směr jízdy a nebyl-li již pochyb o dalším směru jízdy. S poukazem na shodu výpovědi žalobce b) s kamerovým záznamem odmítl argumentaci žalobce a), že by výpověď žalobce b) byla nevěrohodná.

8. Oba žalobci se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolali. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 25. 6. 2025, č. j. 082210/2025/KUSK/OSŽSP/ZAV (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání obou žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se v zásadě zcela ztotožnil se skutkovými a právními závěry MěÚ Č. Brod o odpovědnosti obou žalobců.

II. Obsah podání účastníků

9. Každý z žalobců podal proti napadenému rozhodnutí samostatnou žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Vzhledem ke skutkové souvislosti případu soud spojil obě žaloby ke společnému projednání.

Žaloba žalobce a)

10. Žalobce a) namítá, že posouzení skutkových okolností ze strany správních orgánů je v rozporu se skutečností a nemá oporu v provedeném dokazování a obsahu spisu. Na kamerovém záznamu, z něhož správní orgány vycházely, je dle názoru žalobce a) jasné vidět, že žalobce b) nejprve dal najevo úmysl změnit směr jízdy doleva a započal manévr, avšak následně si jej zřejmě rozmyslel a místo odbočení doleva prudce odbočil zpátky doprava do původního pruhu, kde ovšem již projížděl žalobce a) v domnění, že žalobce b) odbočuje doleva, jak dal jasné najevo. Navzdory tomu správní orgány uznaly vinnými z přestupku oba žalobce. Žalovaný dle názoru žalobce a) rezignoval na skutečný přezkum věci a rozhodl pouze mechanicky bez hlubšího přezkumu prvostupňového rozhodnutí a spisového materiálu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela generické a je tvořeno z většiny pouze citováním prvostupňového

rozhodnutí doplněného větami o tom, že žalovaný se vším souhlasí. Ani si nevyžádal znalecký posudek z oboru dopravy. Jakkoli je tedy správný dílčí závěr o vině žalobce b), tak závěr o vině žalobce a) z provedených důkazů nevyplývá.

11. Žalobce a) rovněž nesouhlasí s tím, že by porušil povinnost řidiče sledovat situaci v provozu, jak mu bylo dáváno za vinu. Z kamerového záznamu je zřejmé, že situaci před sebou musel velmi pozorovně sledovat, neboť když viděl, že žalobce b) se chystá odbočit doleva, tak pokračoval rovně. Je-li z kamerového záznamu patrné, že žalobce b) změnil směr jízdy vlevo, pak žalobce a) nemohl předvídat, že žalobce b) poruší pravidlo silničního provozu a nečekaně změni směr jízdy doprava. Tedy právě žalobce b) nesledoval situaci za sebou v žádné fázi svého manévru, a tedy při odbočování ohrozil řidiče jedoucího za ním a nedbal zvýšené opatrnosti ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Nebýt této náhlé změny směru jízdy ze strany žalobce b), pak by ke střetu nedošlo. Na tuto náhlou změnu již žalobce a) nemohl reagovat a nemohl nehodě zabránit. Přesto lze z kamerového záznamu vidět, že se žalobce a) snažil nehodě zabránit pohybem doprava, tedy situaci musel sledovat velmi pozorně. Kamerovým záznamem se zároveň ukazuje účelovost výpověď žalobce b), který si odbočovací manévr vlevo vůbec nepřipouští.
12. Žalobce a) zároveň poukazuje na tzv. princip omezené důvěry, k čemuž cituje z trestní judikatury. V kontextu tohoto principu mu nemůže být kladeno k tíži, že nepředvídal, že žalobce b) si své odbočování doleva, které dal zjevně najevo, rozmyslí a bude se snažit vrátet zpět do pravého pruhu. Touto úvahu se přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Žaloba žalobce b)

13. Žalobce b) považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za zcela chybné, neboť z něj vůbec není jasné, jak mohl najetím do odbočovacího pruhu ohrozit žalobce a), který dle hodnocení správních orgánů *jel za ním a pokračoval rovně*. Žalobce b) je přesvědčen, že do odbočovacího pruhu nenajel. Naopak má za to, že žalobce a) nedodržel povinnosti řidiče a svou jízdou ohrozil žalobce b) i řidiče ostatních vozidel.
14. Žalobce b) dále poukazuje na princip omezené důvěry plynoucí z trestní judikatury, přičemž má za to, že řidič vozidla se zapnutým ukazatelem změny směru jízdy nemůže předpokládat, že jiný řidič hrubě poruší pravidla silničního provozu a začne podjíždět odbočující vozidlo zprava. Žalobce b) proto v žádném případě nemohl předpokládat, že ho žalobce a) začne podjíždět zprava v situaci, kdy si vzhledem k zapnutému směrovému ukazateli na vozidle žalobce b) nemohl být jist jeho odbočováním doleva. Vozidlo Kodíaq řízené žalobcem a) se tedy vůbec nemělo nacházet v prostoru předjíždění, a to ani kdyby se jednalo o vozidlo s právem přednosti jízdy. V souvislosti s tím se žalobce b) ohrazuje proti důvodům sdělovaným pracovníci MěÚ Č. Brod a označuje je za spekulace. Stejně tak žalobce b) rozporuje závěry správních orgánů o tzv. mrtvém úhlu, neboť považuje za prakticky jisté, že ani v případě, že by ve zpětných zrcátkách svého vozidla Fabia mohl spatřit přibližující se vozidlo Kodíaq, pak by vzhledem k prudkému zrychlení a agresivním způsobu jízdy žalobce a) nemohl v dané situaci již nijak zabránit střetu.

15. Žalobce b) má rovněž za to, že mu nebylo prokázáno porušení § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány naopak konstatovaly, že z jeho strany došlo k použití směrového ukazatele vpravo. To však MěÚ Č. Brod zjistil až po ročním řízení a odmítáním dosavadních výpovědí žalobce b). Z hlediska aplikace zmiňovaného ustanovení považuje žalobce b) za zcela vágní formulace užití ve výroku o vině, neboť v zákoně o silničním provozu ani v metodických pokynech není jednoznačný výklad toho, co lze považovat za *ohrožení* nebo *uvedení v omyl*. Z úpravy § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož se před odbočováním vpravo musí řidič zařadit co nejbližší k pravému okraji vozovky, nevyplývají požadavky na konkrétní míry a centimetrové vzdálenosti. Ani zda požadavek na zařadit se *co nejbližší* k pravému okraji má být například 5 metrů nebo až 100 metrů před křižovatkou. V případě křížení silnic č. X a XX by striktní trvání na takovém požadavku vedlo paradoxně k dalším nehodám.
16. Žalobce b) dále správním orgánům vyčítá, že vycházely především z kamerového záznamu, který považuje za zkreslený. Přitom předložil správním orgánům dostatek důkazů, že jím řízené vozidlo do odbočovacího pruhu vůbec nepředjelo. Tyto důkazy však byly ignorovány a vůbec nebyly nijak rozporovány kromě neodborného a subjektivního úsudku pracovnice MěÚ Č. Brod o tom, že by se tam vozidla nevešla. Žalobci b) rovněž není jasná část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve které se konstatuje, že skutkový průběh dovozený z kamerového záznamu není v rozporu s fotodokumentací pořízenou policií. Tuto dokumentaci přeci nikdo nerozporuje, rozporován je vznik poškození, jehož průběh se žalobce b) snaží popsat logicky, zatímco správní orgány a žalobce a) uvádějí průběh zcela nelogický a technicky i fyzikálně nemožný. V této souvislosti žalobce b) poukazuje na nákresy pořízené policií, ze kterých je dle jeho názoru zcela zřetelné a jasně vysvětleno, že jeho vozidlo Fabia nejelo a v žádném případě nemohlo jet v odbočovacím pruhu vlevo. To však správní orgány obou stupňů ignorují a dovolávají se kamerového záznamu či výpovědi žalobce a), kterou však ve vztahu k otázce zapnutí ukazatele změny směru jízdy zpochybňují.
17. Dle názoru žalobce b) jsou z kamerového záznamu rovněž dovozovány nesprávné úvahy o tom, že vozidlo Kodíaq řízené žalobcem a) jelo rovně beze změny směru jízdy. Naproti tomu z kamerového záznamu není jasné, zda vozidlo Fabia řízené žalobcem b) skutečně jelo nepřiměřenou rychlostí, naopak správní orgány nejsou schopny rychlost určit.
18. Žalobce b) zpochybňuje též vypovídací hodnotu kamerového záznamu. Kamera, která jej pořídila, totiž nesloužila ke sledování silničního provozu na silnici X, ale byla určena k ostraze areálu. Její technické nastavení tudíž nebylo uzpůsobeno ke sledování polohy vozidel, tudíž znemožňuje posouzení přehlednosti komunikace z pohledu účastníků silničního provozu. Tuto skutečnost nebraly správní orgány v potaz, přestože na to žalobce b) ve svých podáních upozorňoval. Kamerový záznam navíc vykazuje známky možných úprav. K tomu žalobce b) poukazuje na záchvěv v čase 13:05:43, což dle jeho názoru možnost použití softwaru pro úpravu záznamu a známky stříhu. Tyto nestandardnosti kamerového záznamu správní orgány zcela ignorovaly. Stejně tak ignorovaly relevantní a odborně podložené námitky žalobce b) proti vyhodnocení kamerového záznamu. Žalobce b) má za to, že kamerový záznam vůbec nemohl být použitý jako důkaz. Navrhuje jeho odborné zhodnocení včetně celého děje před nehodou.

19. Dle žalobce b) konečně nebyl splněn požadavek vyjádřený v rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. 089743/2024/KUSK/MAU, aby se zaprotokolovalo vše významné, co správní orgán při přehrání kamerového záznamu vnímal svými smysly.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný s oběma žalobami nesouhlasí a navrhuje jejich zamítnutí.
21. Ve vztahu k žalobě žalobce a) se žalovaný ohrazuje zejména proti tvrzení, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je tvořeno především citací odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dle žalovaného postačí i stručné odůvodnění, pokud jde pouze o opakování námitek, se kterými se již dostatečně vypořádal správní orgán prvního stupně. Pokud jde o žalobcem a) namítaný princip omezené důvěry, pak toto by platilo pouze v případě, že by zjištěné skutečnosti umožňovaly jeho uplatnění. V tomto případě však byly vyhodnoceny záběry ze statistické kamery a byly řádně vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž koresponduje výrok o vině. Žalobce a) pak dle žalovaného potvrzuje, že se domníval, že vozidlo jedoucí před ním odbočí doleva, a potvrzuje, že před ním jedoucí vozidlo dalo znamení o odbočení vpravo. Nicméně podle § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu se zprava předjíždí pouze vozidlo, které mění směr jízdy vlevo a není-li již pochybnost o dalším směru jeho jízdy. Tím je princip omezené důvěry ohrazen. Aby došlo k jejímu naplnění, muselo by ze skutkových zjištění nesporně vyplývat, že nebylo pochybností o změně směru jízdy Fabie. Pokud však došlo k jejímu najetí vlevo k odbočovacímu pruhu, pak se nejednalo o směr jízdy vlevo, o kterém nebylo pochybností. Podle zjištěných stop v plánu dopravní nehody pořízeném policií však vozidlo Fabie řízené žalobcem b) nemohlo jet celé v levém odbočovacím pruhu. V podrobnostech žalovaný poukazuje na obsah spisové dokumentace.
22. Ve vztahu k žalobě žalobce b) poukazuje žalovaný na celkovou argumentační nekonzistentnost, zejména pokud jde o namítané pochybnosti ohledně výkladu § 21 odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu. Není z toho zcela jasné, zda žalobce b) poukazuje na legislativní nedostatek, nebo na nedostatečné prokázání jeho viny. Vzhledem k rozporuplnosti dané argumentace nemůže souhlasit s namítanou vágností výroku o vině. Rovněž není zřejmé kam žalobce b) směřuje namítanou pochybností nad tím, jak striktně by mělo být dodržováno dané ustanovení. Žalovaný konstatuje, že ať už bylo jednání žalobce a) protiprávní či nikoliv, nemá potenciál k vyvinění protiprávního jednání žalobce b), který dle obsahu spisového materiálu jednal zcela rozporuplně a prokazatelně protiprávně, když najel do odbočovacího pruhu vlevo, avšak měl zapnutý ukazatel směru. V souvislosti s tím žalovaný cituje závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016-32, a ze dne 5. 5. 2006, č. j. 7 As 36/2005-73, a také usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1431/20, které se vyjadřovaly k povinnostem řidiče při odbočovacím manévru a nutnosti počítat s eventualitou, že jiní řidiči toto světelné znamení přehlédnout. Z uvedeného je dle žalovaného jasné, že jednání druhého řidiče nemá potenciál ke změně právní kvalifikace jednání žalobce b). Je to právě žalobce b), který měl namísto vágnosti argumentace vágností zákonné formulace dbát zvýšené pozornosti a při své jízdě zohlednit možnost, že některý z řidičů znamení o změně směru jízdy přehlédne. Poukazování na nesprávný procesní postup se žalovanému jeví jako účelové.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s namítanými pochybnostmi při provádění dokazování a s hodnocením skutkových závěrů správních orgánů. V podrobnostech žalovaný na obsah spisové dokumentace.

Replika žalobce b)

23. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce b) replikou, ve které nesouhlasí s tvrzením o údajné nekonzistentnosti své žaloby. Naopak poukazuje na argumentační mezery na straně žalovaného, zejména pokud jde o jeho odkazy na rozhodnutí NSS či Ústavního soudu, které žalovaný cituje neúplně a dovozuje z nich nesprávné závěry. Zároveň má za to, že žalovaným odkazovaná judikatura spíše dává za pravdu žalobci b). Žalovaný tedy pouze jednostranně a neodborně používá pouze důkazy, které se mu hodí, třebaže celé řízení vykazuje značné nedostatky.

III. Průběh ústního jednání

24. Soud k projednání věci nařídil ústní jednání.
25. Při jednání všichni účastníci shrnuli podstatné body své argumentace, na které setrvali. Žalobce a) setrval na přesvědčení, že při úhybu vozidla Fabia řízeného žalobcem b) do levého pruhu nemohl předpokládat náhlé odbočení vpravo, žádné znamení o změně směru jízdy neviděl. Žalobce b) naproti tomu setrval na přesvědčení, že znamení o změně směru jízdy vpravo dal. Žalovaný setrval na závěrech vyslovených v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí.
26. Soud při jednání shrnul obsah správního spisu a zopakoval některé důkazy provedené již správními orgány. V tomto směru zejména provedl opakované přehrání kamerového záznamu na velkoplošných obrazovkách v jednací, a to jak ve formátu základní rozlišení, tak i se zvětšením (zoomem) videa (funkce interaktivní přiblížení v rozhraní přehrávače VLC player). Dále zopakoval důkaz náhledem na policejní fotodokumentaci havarovaných vozidel.
27. Soud dále doplnil dokazování účastnickými výsledky žalobce a) i žalobce b).
28. Žalobce b) vypověděl, že jel po silnici X z betonárky T. a uhýbal na P. Za ním jela vozidla. Tam, kde začíná cedule s odbočkou na P. dával znamení o směru jízdy doprava, přitom kontroloval prostor za sebou, kde nikdo nebyl, a pak zatočil doprava. Pak ucítil náraz a vylítnul, myslel si, že mu praskla pneumatika nebo něco takového. K dotazu potvrdil, že dával znamení o směru jízdy doprava, zhruba nějakých 118 metrů před křižovatkou u cedule. K dotazu, zda se částí vozidla dostal do levého pruhu, žalobce b) uvedl, že vůbec. Místo kontaktu vozidel bylo na hranici křižovatky, v místě podélné značky. K nárazu došlo do zadní části jeho vozidla. Předmětný úsek zná, jezdívá jím jednou až dvakrát týdně. Momentálně je na něm vzhledem k výstavbě okruhu snížená rychlost.
29. Žalobce a) vypověděl, že v době nehody jel v průběžném jízdním pruhu ve směru na dál Kolín. Viděl, že před ním jela Škoda Fabia, které najelo do levého odbočovacího pruhu, to znamená do pruhu středního. Všiml si, že dával znamení o směru jízdy vlevo, které spatřil při někdy během odbočování vlevo. On sám zatím pokračoval dál a snažil se plně věnovat řízení, nikoliv jak bylo uváděno v záznamu od správních orgánů. Kdyby se řízení nevěnoval, nehoda by dopadla jinak a postavení vozidel by bylo úplně jiné, i

způsob poškození by byl jiný. Při nehodě se nažil odvrátit směr řízení. Odbočující Fabia narazila výztuhou do předního kola jeho vozidla Kodíaq. Jelikož Kodíaq má mnohem vyšší hmotnost než Fabia, došlo vlivem kinetické energie k odrazu Fabie a ta skončila tak, jak skončila. Žalobce a) trval na tom, že byl plně při vědomí a sledoval vozidlo, vůbec si nepřipouštěl, že vozidlo Fabia změni směr jízdy vpravo, aniž by dávalo znamení o změně směru jízdy vpravo. Vozidlo Fabia však žádné znamení o změně směru jízdy vpravo nedávalo. Proto žalobce a) pokračoval v jízdě rovně, přičemž vyloučil, že by se jednalo o předjíždění zprava nebo podjíždění, to je nesmyslné a na to nebyl prostor. Když brzdil, tak pravým kolem míjel travnatý porost v rádiu kružovky a už s tím nemohl nic dělat. Takto vypovídal od samého počátku a se spoluvinou nesouhlasí. Při dotazu žalobce b) připustil, že před střetem jel v jeho mrtvém úhlu. Náraz byl pravou stranou Fabie do levého předního kola Kodíaqu, které se vytočilo a „pogumovalo“ bok Fabie. Při odbočování Fabie doleva žádný manévr neděla, pokračoval průběžnou jízdou, a když viděl, že vozidlo před ním zpomaluje, ubral plyn. Kdyby došlo k odbočení doleva, k dopravní nehodě nedojde. Zdravotní vyšetření má běžné základní, netrpí žádnou oční vadou. Předmětný úsek silnice zná, jezdívá jím jednou týdně až jednou za čtrnáct dní.

IV. Posouzení soudem

30. Soud ověřil, že obě žaloby byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
31. Žaloba žalobce a) je důvodná.
32. Žaloba žalobce b) však nikoliv.
33. V tomto případě byl průběh inkriminované dopravní nehody zachycen bezpečnostní kamerou provozovny A. H. Právě tento kamerový záznam považuje soud ve shodě se správními orgány za stěžejní důkaz. Ostatní důkazy jako například fotografie z místa nehody či výslechy účastníků jsou pro tuto věc z hlediska zjištění skutkového stavu spíše doplňující.
34. K obsahu předmětného kamerového záznamu soud po jeho zhlédnutí konstatuje následující:
35. Jedná se o záznam o celkové délce jedné minuty a 17 vteřin (01:17), převažující část snímá prostor parkoviště podnikového areálu, nicméně v levé třetině snímaného prostoru je snímán prostor silnice s probíhajícím provozem. Již od první vteřiny záznamu se po silnici z protisměru přibližuje skupina vozidel. Zhruba od času 0:03 lze rozpoznat, že prvním přibližujícím vozidlem je červená Škoda Fabia jedoucí z pohledu řidiče v pravém pruhu (z pohledu diváka sledujícího záznam je zcela nalevo u okraje silnice). Za červenou Fabii jede v témže pravém pruhu červená Škoda Kodíaq. V čase 00:04 červená Fabia uhýbá do levého pruhu (z pohledu diváka záznamu tedy doprava) a v čase 00:06 se v něm ocitne téměř celá, zatímco červený Kodíaq pokračuje stále rovně ve stejném (pravém) pruhu. Není patrné, že by některé z vozidel dávalo znamení o

změně směru jízdy. V čase 0:06-0:07 se však červená Fabie náhle stáčí ostře doprava (z pohledu diváka záznamu tedy doleva) a vrací se zpět do pravého jízdního pruhu, ve kterém však stále pokračuje svou jízdu červená škoda Kodíaq. V čase 0:07 je patrné, že červená Fabie pravobočný manévr nedokončuje, neboť v trase její jízdy se ocitá projíždějící červený Kodíaq, a obě vozidla se střetnou. V čase 0:08-0:09 lze pozorovat, jak se červený Kodíaq posouvá stále více doprava (z pohledu diváka záznamu doleva), zatímco červená Fabie se od něj jakoby „odráží“, načež se trhavým pohybem posune o kus vpřed a vzápětí „nadskočí“ a převrátí se na levý bok. V čase 0:10 je Kodíaq zcela zastaven na boční komunikaci tvořící sjezd na hlavní silnici, zatímco Fabie leží převrácená na boku a kolem ní se zvedá zvířený prach. Ve zbývajícím čase videozáznamu lze vidět, že u nehody zastaví blíže neurčené antracitově šedé vozidlo (zřejmě Volkswagen Passat?), ze kterého následně vystoupí osoba jdoucí k nehodě, poté i z havarovaných vozidel vystupují osoby.

36. Soud po zhodnocení předmětného kamerového záznamu souhlasí se závěrem správních orgánů, pokud jde o hodnocení jízdy Fabie a od toho se odvíjejí odpovědnosti jejího řidiče, jímž byl v inkriminovaném okamžiku žalobce b).
37. Z kamerového záznamu je skutečně patrné, že vozidlo Fabia nejprve uhýbá do levého pruhu, ale vzápětí prudce odbočí vpravo a ocitne se znovu v pravém pruhu, ve kterém už mezitím projíždí vozidlo Kodíaq. Úhyb Fabie do levého pruhu je na kamerovém záznamu patrný zejména čase 00:04-00:06, a to i v základním rozlišení videa. Při zvětšení videa (funkce interaktivní přiblížení v nastavení přehrávače VLC player použitého pro přehrání v jedné síni) je ve zmiňovaném čase 00:04-00:06 úhyb Fabie do levého pruhu vidět velmi zřetelně. Zhruba na předělu času 00:06-00:07 lze pozorovat zřetelný úhyb Fabie zpět do pruhu pravého. Celá situace působí dojmem, jakoby řidič Fabie [žalobce b)] nejprve zamýšlel zahnout vlevo, ale pak si tento manévr na poslední chvíli rozmyslel a rozpomněl se, že chtěl vlastně uhnout doprava na sjezd z hlavní silnice, kam se vzápětí kvapně stočí – aniž by zároveň dal znamení o změně směru jízdy (blinkr) vpravo (k otázce přítomnosti blinkru viz níže). Soud konstatuje, že takovýto jízdní manévr prováděný v plném provozu lze sám o sobě – i bez ohledu na vznik nehody – hodnotit jako poměrně riskantní, neboť úhybem doleva do středového pruhu dává řidič ostatním vozidlům najevo, že dosud zabíraný pravý jízdní pruh opouští, a tedy jej ponechává volný. Jestliže se řidič jiného vozidla ocitne v takto uvolněném pruhu, lze u něj považovat za přirozené, že již nepovažuje za nutné nadále zachovávat odstup od vozidla před ním, neboť u něj logicky předpokládá odbočení vlevo, a proto pokračuje dál bez potřeby korigovat jízdu rovně. Jenže pokud přesně v tento moment původně doleva uhýbající vozidlo svůj manévr nečekaně změnil a ve zlomku vteřiny se náhle ocitne zpátky v původně uvolněném jízdním pruhu, pak takovým manévrem ohrožuje jiná vozidla projíždějící původně uvolněným pruhem a riskuje s nimi střet (k němuž zde nakonec i došlo). Správní orgány proto správně vymezily skutkové jednání tak, že i když řidič Fabie [žalobce b)] chtěl odbočit doprava, tak si najel do odbočovacího pruhu vlevo a tím ohrozil a uvedl v omyl jiného účastníka provozu. Takové jednání správně kvalifikovaly jako porušení povinností řidiče při odbočování.
38. Soud se rovněž shoduje se správními orgány, že vzhledem k rozměrům vozidla Fabia nebylo v dané situaci nutné, aby si její řidič před odbočením doprava nejprve „najížděl“ vlevo. K tomu soud doplňuje, že i při případném „najezení“ doleva kvůli usnadnění

odbočovacího manévru doprava nelze zapomínat na znamení o změně směru jízdy (blinkr), v tomto případě blinkr vpravo. Jak ale soud již naznačil, z obsahu kamerového záznamu není patrné, že by Fabie dávala znamení o změně směru jízdy vpravo. Lapidárně vyjádřeno: Na videu není u jedoucí Fabie vidět žádný pravý blinkr.

39. A právě absence znamení o změně směru jízdy u Fabie řízené žalobcem b) je zároveň klíčovým důvodem, proč soud nemůže souhlasit se závěrem správních orgánů o přestupkové odpovědnosti žalobce a).
40. Předně nemůže obstát výrok o vině znějící tak, že se žalobce a) „*nevěnoval řízení vozidla a nesledoval situaci v provozu, neboť nereagoval na ukazatel změny směru jízdy vpravo*“, neboť nebyl-li žádný ukazatel změny směru jízdy v inkriminovaném okamžiku prokázán, pak nelze žalobci a) vyčítat, že na něj nereagoval. Při absenci znamení o změny směru jízdy vpravo zároveň nemůže obstát úsudek správních orgánů, že v dané situaci již nebyl pochyb o změně směru jízdy vozidla jedoucího před ním. Naopak, jestliže Fabie znamení o změně směru jízdy vpravo nedávala, ale přitom učinila nejprve úhyb doleva a vzápětí výraznější úhyb doprava, a to vše v řádech (ne-li zlomcích) vteřin, pak v inkriminovaný okamžik nemohl být směr její jízdy zdaleka jednoznačný a předvídatelný, a to ani při pozorném sledování provozu. Již jen z tohoto hlediska je celá konstrukce obvinění žalobce a) lichá.
41. Soudu přitom není zcela zřejmé, z čeho správní orgány obou stupňů dovodily, že na straně Fabie řízení žalobcem b) došlo k dání znamení o změně směru jízdy. Soud znovu opakuje, že na kamerovém záznamu – z něhož správní orgány jinak správně vycházely – žádné znamení o změně směru jízdy vpravo nevidí. V této souvislosti si nelze nepovšimnout, že ani v odůvodnění napadeného či prvostupňového rozhodnutí není nikde explicitně vysloven kategorický závěr, že by se na přímo kamerovém záznamu objevil nějaký pravý blinkr. Závěr o znamení ke změně směru jízdy naznačil pouze MěÚ Č. Brod v souvislosti s hodnocením výpovědi žalobce b), a to s nepřilíš přesvědčujícím dovětkem, že jeho výpověď o průběhu nehody se jinak shoduje s kamerovým záznamem (viz str. 10-11 prvostupňového rozhodnutí), což žalovaný bez jakékoliv korekce převzal. To naznačuje, že skutkový závěr o tom, že vozidlo Fabia dávalo před střetem znamení o změně směru jízdy vpravo, správní orgány patrně učinily na základě účastnické výpovědi žalobce b).
42. S takovým hodnocením však soud nemůže souhlasit. Výpověď žalobce b) je totiž jediným zdrojem skutkové verze, že vozidlo Fabia mělo ještě před střetem dávat znamení o změně směru jízdy vpravo. Tuto verzi však ostatní provedené důkazy nejenže nepotvrzují, ale dokonce ji vyvracejí. Verze o pravém blinkru uváděná ve výpovědi žalobce b) předně koliduje s obsahem kamerového záznamu, na němž – jak již bylo opakovaně zdůrazněno – soud nikde nevidí, že by na jedoucí Fabii blikal světelný ukazatel (blinkr) o změně směru jízdy vpravo. Obsah výpovědi žalobce b) rovněž koliduje s obsahem výpovědi žalobce a), který popisoval verzi opačnou, tedy že před ním jedoucí vozidlo Fabia žádné znamení žádné znamení o změně směru jízdy vpravo nedávalo. Čili je zde jeden důkaz naznačující zapnutí pravého blinkru [výpověď žalobce b)], a proti němu stojí dva důkazy tuto možnost vylučující [výpověď žalobce a) a kamerový záznam]. Dle soudu je zde spolehlivě převaha důkazů podporující

skutkovou verzi, že pravý blinkr v rozhodném okamžiku (tj. v době bezprostředně před střem vozidel Fabia a Kodiaq) ze strany vozidla Fabia skutečně dáván nebyl.

43. Samotný obsah výpovědi žalobce b) navíc nelze přeceňovat. Správní orgány převzaly část jeho výpovědi o tom, že dával znamení o změně směru jízdy vpravo, třebaže ve vztahu k jiným částem jeho výpovědi se stavěly kriticky (viz např. str. 10 prvostupňového rozhodnutí či vyjádření žalovaného k žalobě), aniž by tento rozpor jakkoli vzaly v úvahu. Žalobce b) například ve svých výpovědích – a to jak před soudem, tak i předtím před správním orgánem – kategoricky odmítal, že by se s vozidlem Fabia dostal do levého pruhu. Nicméně úhyb Fabie do pruhu vlevo je jasně patrný z předmětného kamerového záznamu (viz čas 00:04-00:06), přičemž tuto okolnost žalobce b) ani po zhlédnutí předmětného záznamu ve své výpovědi nijak nereflektoval. Podobně žalobce b) vypovídal, že k nárazu došlo do zadní části jeho vozidla. Jenže na kamerovém záznamu je patrný náraz do pravé boční části vozidla Fabia, což je patrné i z fotodokumentace pořízené policií, na které je zachycena převrácená Fabia s protlačeným plechem a otiskem gumy na pravých dveřích (viz zejm. snímky 05-06 na č. l. 12 správního spisu), ale též z policejního popisu ohledání místa nehody (viz protokol o nehodě č. j. KRPS-79179-20/PŘ-2024-010406-HYN, na č. l. 5 správního spisu). K tomu všemu je zde i již výše popsaná pochybnost ohledně pravého blinkru, kdy verze žalobce b) koliduje nejen s kamerovým záznamem, ale i verzí obsaženou ve výpovědi žalobce a). V kontextu těchto nesrovnalostí se účastnická výpověď žalobce b) jeví soudu jako částečně nevěrohodná. Soud tímto netvrdí, že by žalobce b) vysloveně klamal, neboť se může jednat i o důsledek subjektivního zkreslení vzpomínek, nicméně v kontextu dalších důkazů působí jeho výpověď jako celek spíše nekonzistentně.
44. Naproti tomu účastnická výpověď žalobce a) se soudu jeví jako vcelku konzistentní. V ní podaný události více koresponduje s obsahem kamerového záznamu, ať už jde o prvotní úhyb vozidla Fabia doleva nebo o snahu strhnout řízení vozidla Kodiaq doprava (srov. čas 00:09-00:10 kamerového záznamu; popř. fotodokumentaci na snímcích 34-36 na č. l. 16 správního spisu). Konečně i osobní projev při výpovědi v jednací síni v případě žalobce a) působil konzistentněji a celkově věrohodněji než v případě žalobce b).
45. Soud tedy uzavírá, že nepovažuje za prokázané, že by vozidlo Fabia v inkriminovaném okamžiku dávalo znamení o změně směru jízdy vpravo. Tím pádem žalobci a) nelze klást za vinu, že by na něj nereagoval. Z téhož důvodu nelze dovozovat ani sekundární odpovědnost za údajné nevěnování se řízení a nesledování situace v provozu, které se odvíjejí právě od nereagování na údajné znamení o změně směru jízdy, které však dáváno nebylo. Z týchž důvodů neobstojí ani závěr o údajném předjíždění vpravo či tzv. podjíždění. Soudu se daná situace jeví tak, že žalobce a) se svým vozidlem Kodiaq nijak nepředjížděl ani nepodjížděl, ale skutečně pouze pokračoval v jízdě rovně, kterou mu ovšem překřížilo nečekaně odbočující vozidlo Fabia řízené žalobcem b), a to způsobem, že se na to již téměř nedalo adekvátně zareagovat. Závěry správních orgánů stran odpovědnosti žalobce a) tedy vycházejí z nesprávně zjištěného skutkového stavu, a pro tuto vadu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] musí soud napadené rozhodnutí v příslušném rozsahu zrušit.

46. Ve zbývající části, tj. v rozsahu závěru o přestupkové odpovědnosti žalobce b), nicméně napadené rozhodnutí ob stojí, neboť vychází ze správně zjištěného skutkového stavu o tom, že ač chtěl odbočit doprava, tak si najel do odbočovacího pruhu vlevo a tím ohrozil a uvedl v omyl jiného účastníka provozu (podrobněji viz odst. 37 výše), což bylo správně kvalifikováno jako přestupek spočívající v porušení povinností řidiče při odbočování
47. Soud se přitom neztotožňuje s námitkami žalobce b) proti důkazní použitelnosti kamerového záznamu. Skutečnost, že kamerový záznam byl získán z bezpečnostní kamery A. H. určené primárně k ostraze podnikového areálu, samo o sobě nijak nebrání jeho důkazní využitelnosti. Jako důkaz mohou sloužit jakékoliv prostředky, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (srov. § 51 odst. 1 správního řádu). Žádný právní předpis přitom nestanoví, aby v případě skutkových okolností týkajících se silničního provozu byl jediným přípustným důkazním prostředkem záznam ze speciálně nastavené kamery ke sledování dopravy, jak se domnívá žalobce b). Naopak nic nebrání tomu, aby jako důkaz byl použit záznam pořízený jakýmkoliv technickým prostředkem, tedy například i průmyslovou kamerou. Podstatné je, zda byl takový důkaz opatřen a proveden v souladu s právními předpisy. V případě záznamu z bezpečnostní kamery A. H. je přitom zřejmé, že zmiňovaná společnost jej poskytla policejnímu orgánu na jeho žádost (viz záznam na č. l. 10 správního spisu), následně byl tento záznam proveden k důkazu při jednání před MěÚ Č. Brod coby správním orgánem prvního stupně (viz protokol na č. l. 29-30 a na č. l. 107-110 správního spisu), a posléze byl jako důkaz zopakován i během jednání před správním soudem. Soud proto nenachází žádnou okolnost nasvědčující tomu, že by šlo o důkaz získaný nebo provedený v rozporu s právními předpisy.
48. Za zcela spekulativní soud považuje úvahy žalobce b) o tom, že by kamerový záznam měl být účelově upravován či sestříháván, resp. že by s ním mělo být nějak manipulováno. Takový závěr rozhodně nelze usuzovat pouze na základě toho, že na záznamu je místy roztřesený či méně kvalitní obraz. Navíc pokud účastník zpochybňuje věrohodnost či vypovídací hodnotu provedených důkazů, pak ve vztahu k tomuto zpochybnění na něj přechází důkazní břemeno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, odst. 24, nebo ze dne 3. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Žalobce b) však veškeré pochybnosti vůči obsahu kamerového záznamu založil pouze na jednostranných tvrzeních. Žalobce b) sice namítá, že z jeho strany byly „během celého řízení vzneseny zcela relevantní a odborně podložené námitky“ (viz str. 4 jeho žaloby), nicméně soud žádný relevantní či odborný podklad směřující ke zpochybnění pravosti či vypovídací hodnoty kamerového záznamu nenachází. Za odborný podklad rozhodně nelze považovat dokumenty předkládané správnímu orgánu v rámci podání žalobce b) ze dne 14. 5. 2024 či 10. 9. 2024, neboť přílohou těchto podání jsou pouze o snímky obrazovky (printscreensy) z kamerového záznamu doplněné vlastním subjektivním hodnocením žalobce b), což je však opět jen jednostranné tvrzení.
49. Za lichou soud považuje rovněž argumentaci žalobce b) o mrtvém úhlu. Možnost, že žalobce b) mohl mít v určitém okamžiku vozidlo žalobce a) v mrtvém úhlu, jistě vyloučit nelze, a tuto možnost ostatně připustily i správní orgány (viz např. str. 9 prvostupňového rozhodnutí), a dokonce i žalobce a) ve své výpovědi. Nicméně

podstata přestupku, jehož se žalobce b) dopustil, nespočívá v tom, že by zavčasu nezaznamenal pohyb vozidla za ním (k čemuž by argument tzv. mrtvým úhlem mohl dávat relevanci). V tomto případě spočívá podstata protiprávního jednání ve vlastním způsobu jízdy, kdy prvotní odbočení vlevo je vzápětí následováno odbočením doprava bez příslušného znamení o změně směru jízdy, což uvádí v omyl a ohrožuje řidiče jiných vozidel pohybujících se v tutéž dobu v pravém pruhu. Ohrožující povaha takového jízdního manévru není podmíněna vznikem nehody, byť v tomto případě k ní bohužel došlo.

50. V zásadě totéž lze zopakovat i ve vztahu k žalobcem b) zmiňovanému principu omezené důvěry. I zde je podstatné, podstata přestupku, jehož se žalobce b) dopustil, nespočívá v tom, že by zavčasu nezaznamenal pohyb vozidla za ním, tím méně že by vozidlo za ním jelo nepřiměřenou rychlostí (nic takového nebylo ani prokázáno). Podstata protiprávního jednání žalobce b) spočívá ve vlastním způsobu jízdy bez ohledu na jízdu jiného vozidla, s nímž došlo ke střetu právě v důsledku způsobu jízdy žalobce b).
51. Pokud jde o námitky žalobce b) týkající se nesprávného výkladu § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu, pak tato část žalobních námitek není soudu příliš srozumitelná. Zde soud v zásadě ve shodě s vyjádřením žalovaného konstatuje, že zmiňovaná část žaloby žalobce b) se jeví spíše jako polemika s obsahem právní úpravy, nikoliv však s její aplikací na konkrétní skutkový případ. Pro úplnost soud dodává, že výklad legislativních pojmů *obrožení* nebo *uvedení v omyl* nepovažuje za nikterak nejasné, a to ani ve vztahu k nyní posuzované věci, ale ani obecně. Pokud jde o požadavky na určení vzdálenosti pro zařazení se okraji vozovky, tak tato problematika není pro nyní posuzovanou věc nijak relevantní. Formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí považuje soud za zcela srozumitelnou a splňující obecné požadavky kladené judikaturou na formulaci výroku o vině (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73), a to ve to ve vztahu k oběma žalobcům. Skutečnost, že ve vztahu k žalobci a) byl meritorní závěr o vině učiněn nesprávně, nic nemění na tom, že čistě z hlediska srozumitelnosti nevykazuje formulace obou výroků o vině žádné zásadní vady.
52. Žalobci b) lze dát zapravdu pouze potud, že v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí nebyl explicitně splněn požadavek vyjádřený v rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. 089743/2024/KUSK/MAU, jímž bylo zrušeno první rozhodnutí MěÚ Č. Brod ze dne 20. 5. 2024, č. j. MUCB 33746/2024, jež se týkalo původně jen přestupku žalobce b). Ve zmiňovaném rozhodnutí žalovaného bylo s odkazem na rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 59/2008-80 vysvětleno, co se rozumí ohledáním, z čehož žalovaný dovodil, že „[s]právní orgán I. stupně byl proto ve smyslu uvedeného povinen zaprotokolovat vše významné, co vnímal svými smysly.“, přičemž absence tohoto druhu protokolace byla vyhodnocena jako podstatná procesní vada (viz str. 3 rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. 089743/2024/KUSK/MAU). Na tomto požadavku však žalovaný v navazujícím řízení již nelpěl. A správně učinil. Jde totiž o požadavek nesmyslný a nemající oporu v zákoně. Žádný právní předpis neukládá povinnost protokolovat, co je při provádění důkazu vnímáno smysly. Takovou povinnost nedovozuje ani judikatura, a to ani v inkriminovaném rozhodnutí odkazovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 59/2008-80. Pokud žalovanému tolik scházelo

zaprotokolování vnímání důkazu smysly, nic mu nebránilo, aby v odvolacím řízení dokazování zopakoval a znovu provedl potřebný důkaz (a přitom si jej třeba i zaprotokoloval z hlediska vnímání smyslů). Ostatně i soud v této věci zopakoval některé důkazy provedené správními orgány (zejména kamerový záznam), aniž by při dokazování v jednacím síni protokoloval, co při provádění důkazů (například sledování kamerového záznamu) samosoudce vnímal svými smysly, ale až teprve zde v odůvodnění tohoto rozsudku vysvětluje, jaká relevantní skutková zjištění z provedeného důkazu vyvodil (srov. např. shrnutí obsahu kamerového záznamu v odst. 35 výše). Požadavek na protokolaci smyslového vnímání prováděného důkazu vyslovený v rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. 089743/2024/KUSK/MAU, lze proto považovat za procesní exces, který jen nesmyslně protáhl celé řízení. Proto pokud žalovaný tento svůj exces v dalším řízení již nenásledoval, učinil správně.

53. Pokud jde o další důkazní návrhy účastníků na zjištění skutkového stavu (jako například znalecký posudek z oboru dopravy či k jinému odbornému zhodnocení nehodového děje), pak provedení takových důkazů soud považuje za nadbytečné, neboť z hlediska závěru o spáchání či nespáchání přestupku považuje za dostačující důkazy provedené správními orgány, jež byly zopakovány v řízení před soudem (zejména kamerový záznam). Tím samozřejmě není vyloučena možnost využití znaleckého či jiného odborného zkoumání pro jiné typy řízení, například občanskoprávní.

V. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je sice podloženo dostatečnými důkazy, z nichž ovšem dovozuje zčásti nesprávné skutkové závěry.
55. Chybný skutkový závěr byl učiněn ve vztahu k jednání žalobce a), neboť nebylo prokázáno, že by před ním jedoucí vozidlo Fabia dávalo skutečně znamení o změně směru jízdy vpravo. Žalobce a) tudíž nemohl na takové znamení o změně směru jízdy reagovat, a proto mu v souvislosti s tím logicky nelze přičítat, že by se nevěnoval řízení či nesledoval situaci v provozu. V důsledku chybného skutkového zjištění neobstojí ani související právní kvalifikace o odpovědnosti za přestupek spočívající v porušení povinnosti řidiče. V rozsahu žaloby žalobce a) je tedy žaloba důvodná.
56. Naproti tomu správný skutkový závěr byl učiněn závěr ve vztahu k jednání žalobce b), který svým vozidlem Fabia skutečně najel vlevo, ač ve skutečnosti odbočoval doprava, čímž uvedl v omyl řidiče vozidel jedoucích v pravém pruhu ohledně odbočování a ohrozil je tím. Správná proto byla i související právní kvalifikace o odpovědnosti za přestupek spočívající v porušení povinnosti řidiče. V rozsahu žaloby žalobce b) je tedy žaloba nedůvodná.
57. Soud proto k žalobě žalobce a) zrušil napadené rozhodnutí pro vady skutkových zjištění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a vzhledem k povaze a intenzitě těchto vad přikročil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť má za to, že výsledky dokazování od samého počátku neumožňovaly vůči žalobci a) vyslovit jeho vinu a uložit mu trest.
58. Nicméně pokud jde o rozsah zrušení, pak soud vycházel z toho, že i když napadené rozhodnutí vzešlo ze společného řízení vedeného proti oběma žalobcům, tak zároveň u každého z nich byla odpovědnost za přestupek hodnocena samostatně. Tomu

odpovídá i dělený výrok o vině a trestu, který byl formulován samostatně vůči žalobci a) (viz výrok II prvostupňového rozhodnutí) a samostatně vůči žalobci b) (viz výrok I prvostupňového rozhodnutí). Jinými slovy, ač se formálně jedná o jedno rozhodnutí, tak materiálně jsou v něm fakticky obsažena rozhodnutí dvě, která lze relativně snadno oddělit, a to právě v linii dvou relativně samostatných výroků o vině trestu každého z žalobců (k problematice oddělitelnosti výroků správních rozhodnutí srov. například NSS ze dne 22. 11. 2023, č. j. 5 Afs 238/2022-37, či usnesení téhož soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 Afs 83/2017-103, nebo přiměřeně též usnesení ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 Azs 17/2011-80). Vzhledem k možné oddělitelnosti výroků soud přikročil ke zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí pouze v rozsahu viny a trestu žalobce a), a pouze v tomto rozsahu soud také vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.; výrok I tohoto rozsudku).

59. Naproti tomu v rozsahu viny a trestu žalobce b) zůstává napadené i prvostupňové rozhodnutí nedotčeno. Do tohoto rozsahu mířící žalobu žalobce b) soud jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.; výrok II tohoto rozsudku).
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.
61. Procesně úspěšnému žalobci a) soud přiznal proti procesně neúspěšnému žalovanému náhradu v celkové výši **18 210 Kč**, skládající se z těchto částek:
 - **3 000 Kč** odpovídající soudnímu poplatku za podání žaloby,
 - **13 860 Kč** za tři úkony právní služby po 4 620 Kč podle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání nepřesahujícím dvě hodiny),
 - **1 350 Kč** jako náhrady hotových výdajů advokáta (režijní paušály) za tyto tři úkony po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu,
 - a pokud jde o náhradu za daň z přidané hodnoty, pak zástupce žalobce a) nedoložil, že by byl plátcem DPH, a tato skutečnost neplyne ani z veřejně dostupných zdrojů [přičemž ve vztahu k advokátní kanceláři Drobiš&Novotný, advokáti s. r. o., jež je plátcem DPH a na jejímž tiskopisu byla podána žaloba, není žalobcův zástupce společníkem ani zaměstnaným advokátem; srov. § 57 odst. 2 s. ř. s.; potažmo § 137 odst. 3 písm. a) a d) o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.]
62. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.; výrok III).
63. Žalobce b) byl procesně neúspěšný a ve vztahu k němu byl naopak procesně úspěšným žalovaný, kterému však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Proto soud ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. ledna 2026

Josef Straka
samosoudce